

Justitsministeren: Det Afsnit af Lovforslaget, der i Dieblirket foreligger til Behandling, omfatter jo forskellige Forhold, som nærmest maa siges at henhøre under Justitsministeriet, og jeg ubbejder mig derfor det høitærede Landsthings Ommærksomhed for nogle Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremsette. Der er fra det ærede Udvalgs Side stillet en Række Endringsforslag til dette første Afsnit, og der er i Forbindelse dermed fremfat forskellige Betragtninger. De Betragtninger, som der saaledes foreligger fra det ærede Udvalgs Side, kan jeg sige væsentlig gaa i en dobbelt Retning. Dels angaa de det Spørgsmaal, hvad der naturligt maa siges at have sin Plads i dette første Afsnit af Loven, dels vedrøre de forskellige enkelte Realitetspørgsmaal. Hvad nu det Første angaar, Betragtningen om, hvad der maa siges at have sin Plads i Lovforslaget, er det en Selvfølge, at jeg ligeledes har maattet forelægge mig selv det Spørgsmaal, om det overhovedet maatte siges at være paa sin Plads i en Lov, som handler om det offentlige Fattigvæsen, at indsætte Bestemmelser, der skulde normere de af Familieforbindelsen flydende retlige Virkninger i forskellige Retninger. Jeg kan forsaavidt erklære mig enig med det ærede Udvalg i den Opfattelse, som det har gjort gjældende og udtalt paa flere Steder, samt i Forbindelse dermed givet Udtryk i enkelte Endringsforslag, den nemlig, at Lovforslagets Opgave i og for sig ikke er at bestemme Familieforholdets retlige Virkninger i Henseende til Forsørgelse og Underholdning af Andre, men kun, hvad der i den nævnte Henseende gjælder overfor det Offentlige i Trangtilfælde. Naar imidlertid min ærede Kollega har anset det for at være rigtig i det første Afsnit af Loven om Fattigvæsenet at indsætte nogle Bestemmelser som dem, hvorom der her er Spørgsmaal, har jeg maattet erkjende, at der dertil var en naturlig Opfordring i den nære Forbindelse, hvori disse Bestemmelser staa med Ordningen af det hele Fattigvæsenspørgsmaal. Naar man skal give Regler for Fattigundersøttelse, vil det jo ikke kunne undgaaes, at man ogsaa kommer til at se Sagen fra den Side, at Fattigvæsenets Forpligtelse til at understøtte i visse Henseender maa siges at være af en subsidier Natur eller i alt Fald, at Fattigvæsenet, naar det yder Understøttelse, maa kunne kræve Bedræggelse derfor af Andre, som have en særlig Forpligtelse til at komme de Personer til Hjælp, som Fattigvæsenet har ydet Bidrag til. Det er naturligt i en almindelig systematisk Lov om Fattigvæsenet at betøre denne Side af Forholdet, og der var dobbelt Opfordring hertil, fordi der i en Lov om Fattigvæsenet naturlig hørte hjemme den Bestemmelse, som ogsaa findes i Lovforslaget, at en Overenskomst mellem enkelte Personer om Forsørgelsesforholdet mellem dem indbyrdes i paakommende Tilfælde ikke kunde være forbindende for det offentlige Fattigvæsen. Lov-

forslaget vil altsaa ikke kunne undgaa at røre ved den af Familieforbindelsen flydende Forpligtelse til at understøtte i visse Tilfælde. Nu opstod da det Spørgsmaal, om det vilde være hensigtsmæssigt og naturligt i Loven om Fattigvæsenet at indskrænke sig til at sige dette. Naar Fattigvæsenet yder Understøttelse til en Person, der ifølge Familieforholdet har Krav paa Understøttelse af en Anden, da er Fattigvæsenet berettiget til at foredre Bedræggelse af denne Anden, og den Overenskomst, som maatte være afluttet mellem denne Anden og den af Fattigvæsenet understøttede Person, kan ikke være præjudicerende for hints Ret til dette omhandlede Bedræggelse, eller om man ikke i det første Afsnit af Fattigloven, paa en Maade altsaa som en Indledning til samme, skulde indsætte de Bestemmelser, som gjælde med Hensyn til den her omtalte af Familieforholdet flydende Forpligtelse til at yde Understøttelse. Naar man nu i det Sele har søgt i denne Lov til Lettelse for alle de Personer, som ville faae med dens Anvendelse at gjøre, at samle alle de Regler, som skulde gjælde, saa maatte Justitsministeren for sit Bedkommende erkjende, at det var naturligt, at Indenrigsministeren ønskede, ogsaa hvad dette Punkt angaar, at fuldstændiggjøre Loven. Jeg maatte erkjende, at det var naturligt, at der gennem denne Lov blev givet Bestyrerne af Fattigvæsenet en Veiledning om, hvilke da de Tilfælde ere, hvori de kunne vente og forlange Bedræggelse af private Personer for den Fattigundersøttelse, som de maatte yde. Men naar saa er, at det maa erkjendes at være naturligt, at man i Lovforslaget indsetter selve disse Regler og ikke bliver staaende ved en saadan almindelig Regel som den, jeg før tillod mig at hentyde til, da forekommer det mig ogsaa, at det maa siges at være ganske naturligt, at man indsetter disse Regler i deres Fuldstændighed, og at man ikke bliver staaende ved at indsætte, hvad der alene skulde have Betydning med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorledes Forholdet er ligesoverfor Fattigvæsenet. Dertil turde der nemlig være Opfordring, Sagen set fra et dobbelt Standpunkt. For det Første, fordi de Regler, der maa siges at gjælde paa dette Omraade, ikke findes givne i noget enkelt Lovbestemmelse paa en klar, let overskuelig Maade, saa at man, som det allerede er blevet bemærket af den ærede Ordfører, tildels har nogen Vanskelighed ved at paavise de enkelte positive Bestemmelser, som ordne dette Forhold, og jeg vil sige til, disse enkelte positive Bestemmelser, som man har, ere ikke saa klare, at de jo have givet og vel fremdeles kunne give Anledning til nogen Tvivl; ogsaa af den Grund syntes det at maatte ligge nær at gribe Leiligheden til nu at faae en samlet, klar Retregel om dette Forhold. Men der var ogsaa en anden Grund, som jeg tillod mig at hentyde til, der maatte tale for, at man, naar man nu vilde sætte Indholdet af den paagjældende Regel